

[Stær Johansen.]

Rent principielt vil jeg om den bekendtgørelse, den højtærede justitsminister har udstedt, sige, at jeg ved, der fra juristers side er rejst tvivl om, hvorvidt justitsministeriet nu havde bemyndigelse til at udstede en sådan bekendtgørelse. Jeg vil slet ikke gå ind i en diskussion derom; jeg vil blot mene, at når man foretager et så revolutionerende skridt, som frigivelsen af knallertkøretøjerne i virkeligheden er, og når man kun har en, måske en smule tvivlsom bemyndigelse til at gøre det, ville det have været rigtigere, om den højtærede justitsminister havde forelagt spørgsmålet for folketinget. Hvorfor er den højtærede justitsminister bange for at komme med et sådant spørgsmål til folketinget, hvor jeg på forhånd tror at et lovforslag ville være blevet mødt med sympati? Hvorfor bruge køkkenvejen for at få gennemført en sådan lettelse, når man har mulighederne for her i tinget ret hurtigt at få gennemført en sådan bestemmelse? Så ville man have kunnet få en drøftelse af alle de mange problemer, justitsministeren selv rejste i sin svartale heroppefra, en indgående drøftelse, efterfulgt af vedtagelsen af et lovforslag, som ville give også befolkningen en større sikkerhed.

Når man har set den reaktion, der er kommet mange steder fra, har man lov til at sige, at det vakte en vis opsigt, da man frigav knallertkøretøjerne; selv indenfor knallertkørernes kreds var der visse af bestemmelserne, man nærede ængstelse for. Også efter de allersidste udtalelser fra disse knallertforeninger er der bestemmelser, ikke mindst hvad ansvarsforsikringen angår, som man nærer ængstelse for. Jeg mener derfor, det havde været rigtigere, om den højtærede justitsminister simpelthen havde ladet bestemmelserne fremkomme som en ændring i motorloven og ikke som en bekendtgørelse. Nu er det imidlertid sket, og jeg skal ikke diskutere dette længere, men kun sige, at hvis der er mulighed for, at vi kan få en ordning med en ansvarsforsikring, mener jeg, det er det vigtigste.

Den højtærede justitsminister havde undersøgt spørgsmålet om uheldene her i København, siden bekendtgørelsen var kommet. Jeg vil ikke tro, at man kan bygge synderlig meget på en statistik for så kort

en tid, ligesom jeg heller ikke mener, at den årstid, vi befinder os i, hvor der sikkert ikke er så mange knallerter ude at køre, som der ellers normalt vil være, er særlig egnet som grundlag for en statistik. Jeg tror derfor ikke, en sådan statistik kan give os retningslinier for en bedømmelse.

Så nævnte den højtærede justitsminister Sverige. Jeg vil i den forbindelse sige, at man skal være meget, meget varsom med at sammenligne de forskellige lande. Ikke mindst spiller befolkningstætheden og antallet af vejkilometer en rolle. I Sverige, hvor man har de lange afstande og derfor en betydelig mindre trafikæthed end her i landet, er det klart, at helt, helt andre forhold gør sig gældende. Jeg mener derfor, at det ikke er helt rigtigt at drage direkte sammenligninger; i hvert fald kan disse alene ikke danne grundlaget for kommende bestemmelser hos os.

Jeg vil om ansvarsforsikringen sige, at når forslagsstillerne har rejst dette spørgsmål, skyldes det jo, at den almindelige cyklist, såvidt jeg har forstået og har fået at vide af kyndige forsikringsfolk, er dækket af den normale personlige ansvarsforsikring, som ganske vist ikke er tvungen, men som alligevel et meget stort antal fornuftige borgere er i besiddelse af. Men denne ansvarsforsikring gælder ikke, såsnart det drejer sig om køretøjer, hvor der er anden trækraft end mennesket selv; det bevirker altså, at vi i dette øjeblik er i den situation, at de eneste trafikanter på landevejene, som ikke er ansvarsforsikret og ikke er dækket af den personlige ansvarsforsikring, i virkeligheden er knallertkørerne. Alle de cyklister, der er ansvarsforsikrede, og det er mange, er dækket, hvorimod knallertkørerne, selvom de har en personlig ansvarsforsikring, ikke er det. Jeg tillod mig også i min fremsættelsestale at nævne de ikke-indregistrerede traktorer, for hvilke man netop under behandlingen i 1950 fik en ansvarsforsikring kædet ind.

Hvad angår den forsikringsmæssige udvikling overalt i landene og ikke mindst i vort land, har det netop været lovgivningens formål at gennemføre så mange sikringer som muligt for almenheden, så den skadelidte, hvis der sker et uheld og domstolene tilkender ham erstatning, også har mulighed for at få inddrevet denne erstatning. Derfor